



SIRIUS

Journal for
Astrosophy

Nr. 3 1999

Cover Design
Cameron Clark

EDITORS

Jonathan Hilton
Darlys Turner
Marcel Fontijn
Roberta van Schilfgaarde

Sirius, the Journal for Astrosophy werd uitgegeven door
het AstrosophyResearch Center.
Alle rechten voorbehouden.

Deze uitgave kwam tot stand door digitalisering van de oude boekwerkjes.
Daarbij is, voor de gratis PDF-vorm, de inhoud overgezet van A5 naar A4.
De tekst is naar de huidige maatstaven aangepast.
Zijn tekeningen daar waar nodig digitaal gecorrigeerd en enkele voorzien
van aanvullende gegevens (b.v. tekst, kleur, de nieuwe dierenriemtekens
van Willi Sucher ed).

Jonathan Hilton, beheert het gedigitaliseerde werk van Willi Sucher op zijn
website:

<http://www.astrosophy.com>

Met Engelse uitgaven, en de diverse vertalingen daarvan worden,
zoals Willi zich dat wenste, gratis en in PDF-vorm aangeboden.

Zie ook de videocursus en artikelen door Jonathan Hilton
over het werk van Willi Sucher op de site.

[ONLINE COURSE REGISTRATION](#)

INHOUD

De sterrenhemel in de herfst van 1999	<i>Roberta van Schilfgaarde</i>	4
Na de grote zonsverduistering	<i>Philip Graham</i>	8
11 ^e astronomische nieuwsbrief	<i>Willi Sucher</i>	12
13 ^e astronomische nieuwsbrief	<i>Willi Sucher</i>	17
14 ^e astronomische nieuwsbrief	<i>Willi Sucher</i>	21

De sterrenhemel in de herfst van 1999

Roberta van Schilfgaarde

In de tijd waarin het feest van Michael valt, bevindt de zon zich in het teken Weegschaal. Voor het noordelijk halfrond begint een periode, die er om vraagt alles wat we in de afgelopen zes maanden (voorjaar en zomer) ervaren hebben en aan nieuwe krachten en creativiteit uit de natuur hebben geput, in de diepten van de ziel op te nemen. Alles wat de zon gedurende deze maanden in de natuur heeft voortgebracht (een gecondenseerd beeld van de voorbije wereldontwikkeling) werd als in een kosmische graalsprocessie voor onze ogen uitgebreid. En ieder van ons is een Parsifal, in zoverre van ons verwacht wordt dat we de wezenlijke vraag stellen met betrekking tot hetgeen we hebben gezien en ervaren. Voor het zuidelijk halfrond maakt deze graalsprocessie juist een aanvang. Daar zal in de Paastijd Moeder Natuur vragen: 'Weet je wat je hebt gezien?'. Ten tijde van de beide zonnewendes doet zich opnieuw een noord-zuid-polariteit voor: In het Noorden is in de zomers de afstand van de aarde tot de zon het grootst en in de winter het kleinst. Op het zuidelijk halfrond is het precies omgekeerd. De aarde zorgt er voor dat een bruisende lente wordt gecompenseerd door een sobere herfst en de afstand tot de zon wordt in winter en voorjaar in evenwicht gebracht. Maar waar we ons ook op aarde bevinden met het feest van Michael, voor de wereld van de natuur bevindt de zon zich in het teken Weegschaal.

Daarom spreekt zowel voor het zuidelijk als voor het noordelijk halfrond het feest dat met deze tijd van het jaar verbonden is dezelfde kosmische taal voor het menselijk bewustzijn, omdat de zon overal zijn krachten aan hetzelfde teken ontleent, namelijk de Weegschaal.. De Weegschaal vertegenwoordigt met zijn krachten, wat Rudolf Steiner heeft aangeduid als het onderste wezensdeel van de kosmische Christus. Zoals de mens zeven wezensdelen kent, waarvan het fysieke lichaam het onderste vormt, zo ook geestelijke wezens, al zijn hun wezensdelen anders gevormd. In een voordracht van 27 januari 1908, spreekt Steiner over de betekenis van de Weegschaal voor ons. In het kort komt het er op neer, dat Steiner daar spreekt van hemelse 'opstijgende en afdalende' krachten, die juist in het midden van het Atlantische tijdperk tot een evenwicht komen. Dit is het moment waarop het Ik actief begint te worden. *'Alle krachten die op een gegeven moment opstijgende krachten worden, zijn eerst afdalende krachten geweest. Zij dalen als het ware net zo ver als de mens af en in de mens verwerven ze het vermogen om op te stijgen'*. De sterrenbeelden Ram, Stier, Tweeling, Kreeft, Leeuw en Maagd bevatten reeds opstijgende krachten.

Steiner:

'Bij het binnentreden van het Ik waren de opstijgende en afdalende krachten in evenwicht en het is aan de mens om de schalen in de juiste richting te bewegen. Dat is waarom de occultisten het sterrenbeeld dat betreden werd toen het Ik actief werd, de Weegschaal (Libra) noemen. Tot aan het einde van de Maagd waren er voorbereidingen getroffen voor de daden van het Ik in onze planetaire evolutie, maar het Ik zelf was nog niet werkzaam geworden. Toen de Weegschaal was bereikt, begon het Ik zelf deel te nemen en dit was een zeer belangrijk moment in de evolutie. Stelt u zich voor, wat het betekent dat het Ik dit punt van ontwikkeling had bereikt: vanaf dat moment was het voor het Ik mogelijk om deel te nemen in de werkzaamheid van de krachten die behoren tot de Dierenriem, om tot in de Dierenriem te reiken.'

Het Ik dat gedurende de Atlantische tijd aan de mensheid werd geschonken, berustte op de menselijke vorm, die ons toen voor het eerst werd gegeven. Deze vorm, zoals in een eerder nummer van *Sirius* uiteen werd gezet, is een beeld van de krachten en de wezens van alle twaalf sterrenbeelden van de Dierenriem. Gedurende een lange periode namen hogere wezens onze verantwoordelijkheid op zich, om evenwicht binnen deze vorm te bewaren, maar vanaf het moment dat de mensheid een Ik ontving, werd de Weegschaal een opstijgend sterrenbeeld en *'het is aan de mens om de schalen in de juiste richting te bewegen'*. En *'Hoe meer het Ik streeft naar het hoogst mogelijke in zijn ontwikkeling des te meer strekt het zijn werkzaamheid uit in de Dierenriem. (De mens ontwikkelt geleidelijk de krachten die hem in staat stellen opwaarts werkzaam te zijn in de sfeer van de Weegschaal. Hij zal de Weegschaal in de Dierenriem volledig beheersen, wanneer zijn Ik het*

Atma tot ontwikkeling heeft gebracht, ofwel de Geestmens '. De Weegschaal is dus het attribuut dat de mensheid als geheel nu in vrijheid dient te ontwikkelen. Sinds het mysterie van Golgotha zijn we individueel in toenemende mate zelf verantwoordelijk voor het ontwikkelen van de krachten van de Weegschaal in alle gebieden van ons leven.

Steiner spreekt vervolgens over de zeven wezensdelen (of 'sferen van werkzaamheid') van het Christuswezen als zijnde de sterrenbeelden zelf. Het sterrenbeeld Weegschaal is zijn onderste wezensdeel. Het correspondeert met ons zesde wezensdeel, dat Buddhi of ook wel Levensgeest wordt genoemd. Het wezensdeel dat bij het Christuswezen daarop volgt, correspondeert met ons hoogste wezensdeel, de Geestmens (Atma). Vervolgens gaat het opwaarts door Leeuw, Kreeft, Tweelingen, Stier, tot aan zijn hoogste wezensdeel, de Ram. De Ram bevindt zich in de Dierenriem tegenover de Weegschaal.

Zoals wij leven ontvangen, zo straalt dit wezen leven door het gehele universum. Dit is het wezen dat in staat is om het grote offer te brengen en dat in de Dierenriem ingeschreven staat als het wezen dat zich voor onze wereld offert. Zoals de mensheid het Ik omhoog richt naar de Weegschaal, zo straalt dit wezen het eigen Zelf offerend uit in onze sfeer. Dit wezen wordt aangeduid als het 'mystieke Lam' want het Lam en de Ram zijn één en hetzelfde. Daarom wordt de Christus het 'offerlam' of de Ram genoemd en in zeker opzicht zijn de wezens en de krachten op aarde zijn schepping. De configuratie van krachten is van dien aard, dat hij de schepper van deze wezens kon worden in het sterrenbeeld Ram ofwel het Lam. De aanduiding 'offerlam' of 'mystiek lam' is aan de hemel afgelezen. Dit is een van de dingen die ons geopenbaard worden, wanneer we vanuit ons begrensde bestaan opzien naar de hemel en de wisselwerking van hemelse krachten en wezens in de kosmische ruimte waarnemen. Geleidelijk aan beginnen we te beseffen, dat de krachten die tussen de hemellichamen weven, verwant zijn aan de krachten die tussen mensen weven als liefde en haat. We nemen zielenkrachten waar, die van ster tot ster stromen en we leren het hemelse schrift lezen, dat voor ons weergeeft wat door deze krachten in de kosmische ruimte wordt gesmeed en teweeg gebracht.

Hier op aarde, voor Moeder Natuur en voor ons, voor zover wij deel uitmaken van het natuurlijke leven, bevindt de zon zich in het teken Weegschaal. Siderisch, aan de hemel, verschijnt achter de zon het sterrenbeeld Maagd ten tijde van het Michaëlsfeest. (Voor het onderscheid tussen tekens en sterrenbeelden wordt verwezen naar de 2^e nieuwsbrief van Willi Sucher in *Sírius* 98/2). Als gevolg van de precessie van het lentepunt bevinden we ons in de loop van de evolutie in de interessante situatie, dat ons bewustzijn in wezen een sterrenbeeld achterblijft bij de werkzaamheid van de natuur. Tijdens de Grieks-Romeinse cultuurperiode, toen het mysterie van Golgotha plaats had en de mens de mogelijkheid van een eeuwig Ik ontving, bevond het lentepunt (het tijdstip van de dag en nacht evening in het voorjaar) zich aan het begin van het sterrenbeeld Ram. In dat tijdperk maakten we net een aanvang om een onafhankelijk zelfgevoel in het fysieke bestaan te ontwikkelen. Ons bewustzijn verplaatste zich naar het hoofd en we begonnen in begrippen te denken. Thans, in het tijdperk van de Vissen, kunnen we reeds objectiever zijn; ons bewustzijn kan de wereld meer op een afstand houden. We zijn er zo goed in geslaagd om ons bewustzijn te scheiden van alles wat om ons heen is, dat we geen gevoel meer hebben voor het gevolg van onze daden op onze omgeving. Niettemin zijn we met dit in toenemende mate onafhankelijke bewustzijn veel meer in staat om de geheimen van de natuur en van het menszijn te doorgronden. Voor ons zijn deze tijdperken (het wisselende en zich ontwikkelende bewustzijn van de krachten die vanuit de sterrenbeelden omlaag stromen) door de Christus geschonken, als stappen in een ontwikkeling tot geestelijk modeschepper zijn van de goddelijke wereld. Momenteel ontvouwt de natuur zich voor ons en trekt zich weer terug en wij zijn een weinig trager met het begrijpen van wat we hebben gezien. Het symbool van de Maagd wordt meestal zo geschreven: ♀ Het kan echter ook enigszins anders getekend worden: Willi Sucher sprak bij gelegenheid over de inherente betekenis van de symbolen en wat in vroeger tijden door deze symbolen tot uitdrukking werd gebracht. Hij stelde voor om het maagdsymbool zo te verfijnen, dat het opnieuw de drie poorten of stappen zou weergeven die tot inzicht voeren (imaginatie, inspiratie, intuïtie) en een voorwaarde vormen om de

'slang der wijsheid' te verwerven. De Maagd bevat alle geheimen van het leven, de wijsheid van de natuur. Wijsheid is een van de attributen van het leven. Toen de schepping van de natuur voltooid was, kon de mens een Ik ontvangen en verantwoordelijk worden voor het scheppen van cultuur. Ook Rudolf Steiner sprak over de Maagd als het sterrenbeeld waarmee ons zevende wezensdeel correspondeert, de Geestmens (Atma). De Maagd is het sterrenbeeld dat rond middernacht aan het zenit straalt in de Paastijd, zoals het sterrenbeeld Wissen dit doet rond middernacht in de tijd van het Michaëlsfeest.

Op deze wijze werken Michaël en Rafaël altijd samen om de aarde en de mensheid te helen en ons zelfbewustzijn te bevorderen.

In 1999 bevinden Saturnus en Jupiter zich in de Michaëlstijd siderisch beide in de Ram, het sterrenbeeld waarin we het hoogste wezensdeel van de Christus vinden. Wanneer Saturnus daar verschijnt, duidt dit op een nieuwe impuls in de ontwikkeling van onze cultuur. Jupiter nadert Saturnus steeds meer in de loop van de komende maanden, als voorbereiding op hun 'kosmische conferentie' in mei van het volgende jaar. Het is 60 jaar geleden sinds zij samen in de Ram verschenen. Het waren jaren waarin de mens zijn aandacht volledig zou hebben moeten richten op de wederkomst van Christus in de etherwereld. Maar de ahrimanische machten zijn in deze eeuw op vele manieren werkzaam geweest om het bewustzijn van de mensheid van deze kosmische gebeurtenis af te wenden. Daardoor is een nieuwe crisis van een wijdvertakt materialisme in de evolutie van de mensheid ontstaan.

Thans richten Saturnus en Jupiter onze aandacht eens te meer op het Offerlam, dat ingeschreven staat in de Dierenriem. Achter in oktober bevindt Jupiter zich dicht bij de aarde in een lus en in oppositie met de zon. Saturnus komt eveneens in een lus dicht bij de aarde en in oppositie met de zon begin november. Ieder op hun eigen individuele wijze spreken de Ram en de Weegschaal dus op een krachtige manier tot het menselijke bewustzijn deze herfst.

Op Michaeli, 29 september, bevindt Mars zich siderisch in de Schorpioen, om in het begin van oktober de Boogschutter binnen te gaan. De Schorpioen, het dier met de dodelijke angel, is verbonden met het mysterie van de dood, met het raadsel van wat materie is en zijn symbool lijkt veel op dat van de Maagd: H.. Mars bewaart de herinnering aan de Oude Maan ontwikkeling en is de planeetsfeer met de krachten die ons bewustzijn scheidden van de geestelijke oorsprong en daarvoor in de plaats de gewaarwording van een eigen innerlijk zieleleven stelden. Voor de meesten van ons bestaat de werkelijkheid uit wat we zien en horen, maar in waarheid ervaren we datgene wat door de poorten van onze zintuigen binnen komt en nemen het waar door de donkere vensters van onze ziel. Dit is door Mars teweeg gebracht, maar als we de krachten van Mars bewust opnemen, kunnen ze ons helpen om dit probleem te begrijpen en te zoeken naar de levende werkelijkheid achter in de natuur. Ook voor het symbool van de Schorpioen stelde Willi Sucher een verfijning voor. In dat geval voeren de drie poorten van inzicht niet naar een angel, maar naar een kruis boven op de derde poort. Dit wil er op wijzen, dat door een begrip van de dood middels hogere zielevermogens, datgene bereikt kan worden wat door het kruis wordt aangeduid. Schorpioen en Maagd vormen de beide sterrenbeelden aan weerszijden van de Weegschaal. De herfstmaanden spreken tot ons over de geheimen van leven en dood.

De maan verlaat op Michaeli het teken Ram en betreedt de Stier, waar zij de dag daarop een oppositie met Mars zal vormen. De Stier draagt het beeld van de scheppende overvloed van het goddelijk Woord. Tijdens het leven van Christus op aarde vielen tekens en sterrenbeelden samen, beide dragen dus de kwaliteiten van het Woord. Venus en Mercurius vormden beide onlangs een conjunctie met de zon. Mercurius bevond zich ver buiten in de ruimte, achter de zon en is nu op weg naar zijn lus en conjunctie tussen de zon en de aarde in. Mercurius, die er naar streeft goddelijke intelligentie in mensendaden te laten vloeien, zal halverwege november de aarde de krachten brengen die hij in september achter de zon verzameld heeft. Siderisch bevond Mercurius zich in

september in de Leeuw, maar tropisch, naar teken, in de Maagd. Beide gezichtspunten hebben hun geldigheid. Met Michaeli bevindt hij zich siderisch in de Maagd, naar teken in de Weegschaal. Willi Sucher heeft uitvoerig geschreven over de conjuncties van Mercurius met de zon en hun samenhang met de helende 'zeven tekens', die in het evangelie van Johannes worden aangetroffen. Ook over de conjuncties van Venus met de zon zijn bij hem aanwijzingen te vinden met betrekking tot het omvormen van de vroegere mysteriën in de nieuwe christelijke mysteriën, (o.a. in *Cosmic Christianity en Introducing Astrosophy*). We kunnen onderscheid maken tussen vijf conjuncties met de zon, die steeds weer terugkeren. Venus bevindt zich thans in de tien maanden lange voorbereidingstijd voor de vijfde en laatste van deze conjuncties. (De vierde, in augustus, was een lus tussen de zon en de aarde. Tijdens haar gang van het teken en sterrenbeeld Leeuw tot teken en sterrenbeeld Stier in juni volgend jaar, verzamelt Venus krachten die zij de mensheid zal schenken, om tot op zekere hoogte te kunnen gaan ervaren wat Saulus/ Paulus bij de poort naar Damascus beleefde.

Deze bewegingen achter de zon langs en dan weer dichterbij, voeren ons tot nieuwe vraagstellingen aangaande de planeetsferen. De sfeer van een planeet wordt afgebakend door zijn omloopbaan en wat zich binnen de sfeer zelf afspeelt, die bewoont wordt door geestelijke wezens, kan uiteindelijk niet genegeerd worden. We kunnen onszelf de vraag stellen, hoe de kwalitatieve verschillen er uit zien, niet alleen tussen de planeetsferen onderling, maar ook de kwalitatieve veranderingen binnen een sfeer, al naar gelang een planeet zich vanuit de aarde gezien voor of achter de zon bevindt; d.w.z. veraf van de Aarde of dichtbij. Willi Sucher heeft zich een leven lang met deze vragen bezig gehouden en kwam daarbij tot bepaalde inzichten, die voortbouwen op aanwijzingen van Rudolf Steiner met betrekking tot de eigenlijke bewegingen van de hemellichamen, d.w.z. van de zon, de Aarde en de planeten, die zich uiteindelijk op de wijze van een lemniscaat door het universum zouden bewegen. Sucher beseftte dat we niet kunnen volstaan met een zienswijze die de planeten in ellipsen om de zon ziet bewegen, zoals het copernicaanse wereldbeeld veronderstelt. In dat systeem zijn de sferen van de planeten van geen betekenis en worden buiten beschouwing gelaten. Zij werden indertijd in feite afgeschaft. Voor Sucher was niet alleen de lemniscaatvormige beweging op zichzelf bijzonder interessant, maar hij beseftte dat een volledig beeld van het universum alleen mogelijk was, indien we ons verdiepen in het proces van de 'lemniscaatachtige ademhaling' van de planeetsferen. In verschillende nieuwsbrieven, o.a. de 11^e, 13^e en 18^e komen verwijzingen voor, die deze benadering toelichten.

Na de grote zonsverduistering van 1999

Philip Graham

' We dienen eens te meer te streven naar een werkelijk inzicht in zulke fenomenen als een zonsverduistering. Zij vormen geen dagelijks gegeven en bij de naar verhouding zeldzame gelegenheid dat zij optreden, zouden zij niet alleen vanuit een fysiek, maar ook vanuit een geestelijk standpunt bestudeerd moeten worden.

Bij het optreden van een zonsverduistering doet zich bijvoorbeeld iets volstrekt anders voor in het gebied van de aarde dat er door getroffen wordt, dan het geval is wanneer er geen verduistering plaats vindt.. .er doet zich een tijdspanne voor, hoe kort die ook mag zijn, waarin alles wat op aarde wilskarakter heeft op een abnormale wijze in de wereldruimte uitstroomt. Het is volstrekt anders dan wat er plaats vindt indien er geen sprake is van een zonsverduistering. Gewoonlijk is het zo, dat het fysieke zonlicht zich verbindt met de wilsstralingen die het tegemoet stromen. Wanneer een verduistering optreedt, stromen de wilskrachten ongehinderd in de kosmische ruimte.

De vroegere ingewijden wisten dit. Zij zagen hoe op een dergelijk moment alle ongebreidelde wilsimpulsen en instincten van de mensen hun weg in de kosmos zochten. En zij gaven hun leerlingen de volgende verklaring. Zij zeiden: Onder normale omstandigheden worden de kwade wilsimpulsen, die door de mensen de kosmos in gezonden worden, als het ware verbrand en verteerd door de stralen van de zon, zodat zij alleen de mens zelf kunnen beschadigen, maar in het universum geen schade aan kunnen richten. Indien er échter een zonsverduistering plaats heeft, krijgt het kwaad dat op aarde gewild wordt de gelegenheid zich in de kosmos te verspreiden.

Een zonsverduistering is een fysieke gebeurtenis waarachter een beduidende geestelijke werkelijkheid schuil gaat.. .het is heel noodzakelijk, dat we een punt bereiken waarop we opnieuw in staat zijn om het geestelijke waar te nemen dat alle kosmische processen doordringt. Verduisteringen van zon en maan, zoals ze in de loop van het jaar steeds weer opnieuw optreden, kunnen in werkelijkheid beschouwd worden als 'veiligheidsventielen'. Een ventiel dient om gevaar te voorkomen en op het juiste moment een uitweg voor het een of ander te bieden, bijvoorbeeld voor stoom. Een van de veiligheidsventielen die in de kosmos verschijnen en die we aanduiden als zonsverduistering, dient om het kwaad dat zich over de aarde verspreidt in de ruimte te dragen, opdat dit kwaad in een wijdere en minder geconcentreerde sfeer werkzaam is... ' (Rudolf Steiner, 23 juni 1923)

Waar was jij en wat deed jij op de ochtend van 11 augustus 1999? Had je een ervaring met de zonsverduistering, binnen in jezelf of met een groep? Het lijkt me duidelijk, dat zouden we een helder besef hebben van de verduistering en zijn spirituele betekenis, zoals hiervoor aangeduid door Rudolf Steiner, dan zouden we waarschijnlijk onze wilskrachten op het Ware, het Goede en het Schone richten.

Op die ochtend zat ik bij zonsopgang op het zandstrand van een rotsachtige inham van een wildpark in Maine, dat vernoemd is naar Rachel Carson, die hier in de vijftiger jaren de ecologie heeft bestudeerd van het leven in getijde poelen. Ik was om half zes met een vriend naar deze plek gegaan, zonder dat ik verwachtte iets van de verduistering te zullen zien, die veel verder naar het oosten boven de Atlantische Oceaan zou beginnen. Maar ik wilde aanwezig zijn wanneer de zon op deze speciale dag zou opgaan boven Noord Amerika. Met zulke bescheiden verwachtingen was ik rijp voor een verrassing, die me een veel diepere ervaring zou brengen.

Een smalle wolkenbank hing boven de horizon toen de zon zijn poging aanving om daar doorheen te dringen. Door de wolken was de ronding van de zon niet zichtbaar; maar schitterende, diepe schakeringen van vermiljoen, oranje, roze en goud, die eerder aan een zonsondergang deden denken, breidden zich aan de hemel uit en stroomden over en rond de wolken. Toen de zon de wolkenbank deed oplossen, verscheen de perfecte ronde vorm van de lichtende schijf. Toen deze volledig zichtbaar was geworden, verscheen in het kwadraat links onder nog een ronding! Ik besefte dat dit de maan moest zijn en dat ik getuige was van een gedeeltelijke zonsverduistering. Ik concentreer-

de me op de zon en werd me bewust van een bijzondere gewaarwording. Er ging een merkbare vibratie van de zon uit, die mijn vriend als trillend beschreef en ikzelf als pulserend. Het was echt en binnen een paar seconden werden mijn keel en mijn borstgebied warm, heet zelfs. Maar het was duidelijk dat dit niet het gevolg was van de fysieke stralen van de zon. De gedachte kwam in mij op, om te vragen: 'Wat is dit?' En het antwoord kwam: 'Dit is de strijd om het leven van de zon.' Mijn vriend en ik baadden ons op zijn minst een half uur lang in deze ervaring van licht en materie. Nadat Sol boven een hoger gelegen wolkenbank was uitgestegen en Luna's sikkel zich geleidelijk van de heldere zonneschijf had teruggetrokken, spraken we een woord van dank en beleefden een moment van verbondenheid met de weinige andere mensen die gekomen waren om het licht in de duisternis te beleven. Daarna slenterden we terug naar de blokhut om onze gezinsleden te wekken en de kring van licht voor te bereiden, die de schaduw van de verduistering zou begeleiden op zijn snelle pad over de Atlantische Oceaan, Europa, het Midden-Oosten, India, tot aan de zonsondergang in de Golf van Bengalen. Het duurde slechts twee en een half uur om deze afstand af te leggen, van 07:00 tot 9:30 (Eastern Daylight Time). Intussen namen we in Maine tijdens onze stille contemplatie de beweging van de aarde niet waar.

In onze kring lazen we bij kaarslicht uit de Bijbel en teksten van Rudolf Steiner. We zongen een oude hymne in de oorspronkelijke taal en we hielden het pad van de schaduw bij aan de hand van kaart en horloge. We deelden in eikaars gedachten en gebeden voor wereldvrede en de helende integratie van karmische stromingen in het verloop van de tijd.

Hoewel ik wist dat seismische activiteit mogelijk zou kunnen volgen op de aanraking van de ethermantel van de aarde door de verduistering, had ik er niet op gerekend dat een ramp met de omvang van de aardbeving in Turkije zo snel zou volgen. Ik was veel eerder bezorgd - en ben dat nog - over mogelijke geo-politieke onrust in India en Pakistan, of uitgaande van Afghanistan, Iran en Irak zich verspreidend naar de centra van de westerse beschaving.

Ik heb met anderen gesproken die eveneens een kring hadden gevormd op die ochtend en ook met mensen die naar Europa waren gereisd om de totale verduistering te beleven. Een vriend bijvoorbeeld, die de verduistering volgde vanaf een berg in München, die was ontstaan uit puin van gebouwen uit de tweede wereldoorlog, is er thans van overtuigd dat er inderdaad een wezen bestaat dat zich met planetaire snelheid voortbeweegt en dat de zon tracht te verslinden. Een andere vriend van een vriend, die van Nederland naar Frankrijk reed om in het centrum van de schaduw te zijn, getuigt van de ene verduisterende golf die op de ander volgde en die elkaar en de atmosfeer van de aarde opslokten, daarbij werden de kwaliteit van het licht en het gezichtsvermogen op een eigenaardige manier vervormd.

Nu de 11^e augustus gepasseerd is, zouden we kunnen menen dat de zonsverduistering voorbij is. Ervaringen in het verleden hebben echter aangetoond, dat de fysieke manifestatie van de etherische effecten van een verduistering nog tot anderhalf jaar later kunnen optreden. De vulkaan St.Helen's begon bijvoorbeeld te rommelen kort nadat een verduistering over de Pacific Northwest trok op 26 februari 1979. De uitbarsting volgde echter pas in mei 1980. Zo ook trok de verduistering van 26 februari 1998 over het noordelijkste topje van Zuid-Amerika, maar de seismische echo volgde pas in januari dit jaar, toen een aardbeving Colombia verwoestte, waarbij grote verwoestingen werden aangericht en duizenden mensen stierven. De ramp in Turkije, geconcentreerd in het gebied dat historisch de grens vormt tussen Oost en West, het gebied van de Bosporus, de Dardanelen en Constantinopel (Istanbul) en het antieke Troje, deed zich zeer snel na de verduistering voor. Er kunnen nog andere echo's volgen.

In het citaat van Rudolf Steiner, roept hij ons op om de spirituele betekenis van deze gebeurtenissen te doorgronden. We mogen er op vertrouwen dat het 'veiligheidsventiel' gewerkt heeft en we kunnen ook het lot van de Turkse mensen beklagen, die zeer geleden hebben. Niettemin geloof ik niet dat we onze pogingen tot inzicht kunnen staken. Ook al hebben we op 11 augustus een daad voor het licht gesteld, we dienen ons streven voort te zetten.

Hoe kunnen we deze verduistering begrijpen, zowel naar zijn fysieke als ook geestelijke aspecten? In 'apocalyptische' literatuur hebben vele schrijvers deze verduistering geassocieerd met alle mogelijk potentiële rampen, reikend van kometen die op aarde inslaan, tot aan een verschuiving van de polen en wereldwijde seismische, sociale en/of geo-politieke onrust, waarbij al deze dingen nog in verband werden gebracht met het naderende millennium. De stemming waaruit deze speculaties geboren zijn en waarin ze gevoed worden, lijkt vooral angst te zijn. Spoedig genoeg zullen we kunnen vaststellen of Nostradamus' profetie voor de tweede helft van dit jaar werkelijkheid zal worden. Intussen hoeven we met onze angst het doemdenken niet te voeden, dat grote delen van het menselijk leven verduistert. We worden eerder opgeroepen om deze emotionele duisternis te compenseren met een van licht vervuld bewustzijn. Het volgende beeld kan ons daarbij te hulp komen: De etherische mantel van de aarde is vanaf de Atlantische Oceaan, dwars over Eurazië tot aan de Golf van Bengalen getroffen door de schaduw van de verduistering. In deze fysiek-etherische werkelijkheid kunnen we de Christus visualiseren, die de aarde in zich sluit en met een omvattend van liefde vervuld gebaar uitstrekt naar Michaël en de wereld daarachter. We zouden onszelf de vraag kunnen stellen: Hoe kan ik - terwijl ik dit voorbeeld in hart en hoofd in me mee draag - de levenssfeer van de aarde voeden?

Verder blijkt het pad van de eclips van west naar oost de aardse locaties te bestrijken van de atlantische en post-atlantische cultuurtijdperken. We kunnen ons voorstellen dat de levens en de werkzaamheid van de grote geestelijke leiders, zoals Manu, Krishna, Zarathustra, Buddha, Jezus Christus, Mani, Skythianos, Koning Arthur, Parsifal, Christiaan Rosenkreutz en anderen - in het bewustzijn worden geroepen door het feitelijke pad van de schaduw bij de volledige verduistering. Natuurlijk waren en zijn ook de tegenstanders van deze individualiteiten in de geschiedenis werkzaam. Niettemin kunnen we ons bewustzijn richten op het voorstromen van het licht in het tijdsverloop.

Wanneer we bijvoorbeeld beseffen dat de locatie van Gilgamesh' leven, Irak en het doel van zijn zoektocht naar het westen, Burgenland, zich beide onder de schaduw van de eclips bevonden, dan kunnen we de betekenis van dit leven in ons bewustzijn oproepen. Op dezelfde wijze kan ook de werkzaamheid van Zarathustra en van Buddha herinnerd worden. Europa, de plek waar de stroom van Arthur en die van de Graal elkaar ontmoet hebben, tevens de aardse locatie waar de gotische kathedraals naar de hemel strevend gebouwd werden, kan beelden wekken waarmee we met een actief denken, voelen en willen aan het werk kunnen.

Het bewust herinneren van de wereldhistorische gebeurtenissen in samenhang met het pad van de verduistering kan feitelijk een daad van liefde worden. In de mate waarin we kunnen liefhebben waar we zijn geweest en wat we hebben beleefd tijdens de tijdperken sinds Atlantis, kunnen we gaan begrijpen en liefhebben waar we nu zijn en waar we in de toekomst naar toe bewegen, als ook wat we op deze reis moeten doormaken.

We kunnen op het fysieke plan anderen dienen en liefhebben - bijvoorbeeld door de slachtoffers van de aardbeving in Turkije op iedere mogelijke manier te helpen - maar we kunnen de mensheid, de aarde en haar ontwikkeling ook dienen en liefhebben als een samenhangend geheel in ruimte en tijd. Op die manier kunnen we een begin maken om onze activiteit naar een hoger plan te brengen en zo de 'schulden af te betalen' die we in de vorm van licht en liefde aan de kosmos verschuldigd zijn.

' De kosmische machten beschikken niet over een onuitputtelijk reservoir aan licht. Dit reservoir is van dien aard, dat de krachtstromen die er van uitgaan steeds minder zullen worden, tenzij er uit het menselijk leven zelf, door inspanningen om denken, voelen en willen tot in de hogere werelden om te vormen, nieuwe krachten, nieuw licht terugstroomt in het grote reservoir van kosmisch licht en kosmische voelen. We leven thans in een tijdperk waarin het voor de mensheid van wezenlijk belang is geworden, zich bewust te zijn dat we ons niet langer kunnen verlaten op datgene wat vanuit kosmische machten in ons stroomt, dat wij zelf daarentegen medewerkers moeten worden in het proces van de wereldontwikkeling. '(Rudolf Steiner, 23 maart 1910)

Nooit leek de zon zo levend, zo woest.

In het NRC-Handelsblad was het volgende verslag te lezen van correspondent Renée Postmar.

Opusztaszer, 12 augustus. Kort na het begin van de eclips schuift er ineens een enorme massa wolken binnen. Zenuwachtig kijk ik op mijn horloge, we hebben nog maar een uur en aan de wolken lijkt geen einde te komen. Om half een is het nog steeds mis, er valt zelfs een regendruppel. De Hongaren in het museumpark van Opusztaszer steken hier en daar een paraplu op en gaan onverstoord door met hun begonnen picknick.

Dan verschijnen er drie Sjamaanse priesters, gevolgd door een tiental meisjes in klederdracht. Het is pure kitsch, maar zodra de priesters op hun trommels beginnen te slaan trekken de wolken weg. Het is net tien voor één. Van de zon blijkt dan nog maar een kleine sikkel over. Het wordt menens en plotseling zitten we als één man met onze brilletjes op naar de zon te kijken. Ook een gepensioneerd echtpaar uit Szolnok blijkt nog een exemplaar te hebben bemachtigd. Mensen kijken naar boven en naar elkaar. We kunnen elkaar nog goed zien, zelfs het kleinste hoekje zon blijkt ons te kunnen verlichten. Maar er staat iets onherroepelijks te gebeuren. Onze lichamen spannen zich, vogels fladderen in paniek rond een boom. Dan verdwijnt het laatste streepje zon. Niemand kan zich meer aan het schouwspel onttrekken. Een fysieke rilling spoelt door de menigte.

Als we onze brilletjes af hebben gedaan zien we de eclipsnacht met zijn scherpe contrasten die aan oude zwart wit films doen denken. De mensen beginnen te juichen en te joelen. De verduistering is omrand door een adembenemende krans. De vlammen slaan eruit.

Nog nooit heeft de zon zo levend en woest geleken. We voelen ons veilig achter de maanschaduw. En dan verschijnt links onder de zon een glasheldere planeet. Het moet Venus zijn, denk ik. Maar wat doet Venus daar op die plaats? Die zie je pas bij het invallen van de avond op een heel andere plaats.

Ruim twee minuten lang is alles ontwricht. Ik heb het gevoel dat ik niet alles tegelijk kan zien. De zon, het heelal. Dit is echt, dit is het onzichtbare deel van ons leven waar we voor één keer in kunnen kijken. Niet op een foto of een film, maar gewoon hier, vanuit ons dagelijks bestaan. Mijn ogen flitsen rond als een op hol geslagen fototoestel.

Als het licht weer aangaat kijken we elkaar verbijsterd aan. Een vrouw uit de streek die nergens op gerekend had staat op adem te komen. 'Ik heb het met mijn hele lichaam gevoeld. Dit had ik nooit verwacht', stamelt ze en slaat haar handen voor haar hart in een poging haar hartslag terug te brengen. De gepensioneerde man en vrouw uit Szolnok kijken met holle ogen voor zich uit. De vrouw zegt: 'Ik heb hoge bloeddruk en ik voelde enorme spanning, maar het was helemaal geen enge spanning'.

'Ik had gewoon een geluksgevoel, niet alleen mentaal maar ook lichamelijk', vertelt een andere oudere vrouw alsof ik haar beste vriendin ben. 'Weet u, we hebben deze eeuw veel meegemaakt, maar dit was voor mij het hoogtepunt van die hele eeuw'.

11^e astronomische nieuwsbrief

Willi Sucher

Mars

De baan van de planeet Mars omsluit de baan van de aarde. Mars is de eerste van de planeten die hun baan voorbij die van de aarde voltrekken. Venus en Mercurius beschrijven hun baan binnen de omloopbaan van de aarde. Door het copernicaanse wereldbeeld zijn we gewend om ons de baan van de aarde voor te stellen als een cirkel rondom de zon. Ongetwijfeld is de aarde als planeet in beweging, maar het zal waarschijnlijk niet lang meer duren eer we ook de beweging van de zon in ogenschouw moeten nemen en het gegeven dat zowel de zon als de aarde zich niet in cirkels bewegen, maar in de vorm van één enkele lemniscaat, waarbij de één de ander volgt. Het is nog niet zover, dat we deze visie hier verder kunnen uitwerken. Als we ons voor kunnen stellen dat zowel de zon als de aarde zich in een lemniscaat bewegen en deze lemniscaat als het ware verpakt in de baan van de planeet Mars, dan is dat wat we nodig hebben voor ons onderzoek in deze brieven. Verder stelt de astronomie dat Mars een kleinere doorsnede heeft dan de aarde. We zouden eerder het omgekeerde verwachten, maar de diameter van Mars is iets minder dan de helft ten opzichte van de aarde. In deze en de vorige eeuw zijn er een groot aantal kleine hemellichamen ontdekt, die zo nietig zijn dat we ze met het blote oog niet waar kunnen nemen. Zij bewegen zich binnen de omloopbaan van Mars. Enkele strekken zich zelfs uit tot in de omloopbaan van Jupiter. Mars is dus een planeet die kleiner is dan de aarde, maar binnen zijn baan een groot aantal kleine planeetjes - planetoïden - omvat. Vanuit een bepaald gezichtspunt kunnen we Mars dus beschouwen als een hemellichaam dat uit een hoofdplaneet bestaat en een groot aantal kleine objecten, die het karakter hebben van planeetjes binnen het zonnestelsel als zodanig.

Hoe kunnen we Mars en zijn sfeer vanuit een spiritueel standpunt benaderen? In de vorige brief hebben we over Saturnus gesproken als het kosmische herinneringsbeeld van de Oude Saturnus-ontwikkeling en Jupiter aangeduid als de erfenis van de Oude Zon. Dit voert tot de opvatting van Mars als een soort herhaling van de Oude Maan, die vooraf gaat aan de evolutie van de aarde - dat wil zeggen, voorafgaand aan de evolutie van ons huidige zonnestelsel. We hebben tot nog toe de ontwikkeling van de Oude Maan nog niet in detail beschreven. Dat zullen we in de toekomst zeker nog moeten doen, maar hier zullen we ons moeten beperken tot een paar richtinggevende aanwijzingen. Natuurlijk kan een gedetailleerde beschrijving bij Rudolf Steiner gevonden worden in de 'Wetenschap van de Geheimen der ziel'.

De ontwikkeling van de Oude Zon was op een gegeven moment voltooid en daarop verdwenen alle substanties en fysieke wezens die geschapen waren. Een 'kosmische nacht' trad in en alle hiërarchische wezens en hun schepping stegen op in hogere sferen van zuiver geestelijke bestaansvorm. Nadat deze kosmische nacht verstreken was, ontstond er een nieuwe 'planeet'. Om te beginnen moest alles opnieuw geschapen worden, wat voorheen op de Oude Zon en de Oude Saturnus bestaan had. Deze vroegere ontwikkelingsstoelstanden werden in kortere cycli van de nieuw geschapen planeet herhaald, die in de geesteswetenschap wordt aangeduid als de 'Oude Maan'. Daar werd substantie nog verder verdicht en een deel ervan werd 'water'. Daarnaast kwamen er ook warmte en 'lucht' of licht voor, als restant van de vroegere cycli van de Oude Saturnus en de Oude Zon.

De volgende feiten van de Oude Maan ontwikkeling zijn van wezenlijk belang voor ons onderzoek: gepaard aan de verdichting van de fysieke substanties, die in wezen een verder verwijdering van de goddelijke oorsprong betekende ontvingen de voorouders van het menseras het vermogen tot bewustzijn. We herinneren ons dat tijdens de vorige cyclus van de Oude Zon de mensenvoorouder een etherlichaam ofwel levenslichaam had ontvangen. Hij had echter nog niet het vermogen verworven om de fenomenen om hem heen en in zichzelf te ervaren, in relatie tot zijn eigen wezen als een afgescheiden entiteit en deze fenomenen als aangenaam, pijnlijk, enz. te beleven. Zoals de planten in het voorjaar en de zomer met de hoger klimmende zon verschijnen en weer verwelken wanneer de zomerse warmte en het licht afnemen, zo was de mensenvoorouder op de Oude Zon

volledig ondergedompeld in de fenomenen rondom, zonder deze in een samenhang te brengen met een afgezonderd innerlijk bestaan.

Dit vermogen kreeg de mensenvoorouder ingeplant op een bepaald moment van de Oude Maan ontwikkeling middels de werkzaamheid van de Geesten van Beweging (Dynameis), die een deel van hun eigen wezen offerden. Met het invoegen van het bewustzijnslichaam ofwel het astraallichaam, is een gebeurtenis verbonden die de loop van de evolutie geheel wijzigde. Bepaalde geestelijke wezens brachten op de Oude Maan een rebellie teweeg tegen de normale gang van de evolutie. Het mag vreemd klinken, dat er temidden van de goden een rebellie zou kunnen plaats vinden. Op een bepaald niveau van hiërarchisch bewustzijn, mag het er uitzien als een daad die zich verzet tegen de normale gang van de evolutie, echter op een nog hoger plan van kosmische ontwikkeling, kan het beschouwd worden als een noodzaak die door de hoogste wezens van de hiërarchische orde teweeg wordt gebracht om de verwerkelijking van hun goddelijk plan mogelijk te maken. Toen de mensenvoorouders de beschikking kregen over het vermogen om de fenomenen in hun omgeving en in zichzelf als eigen pijn, vreugde, etc. te beleven, maakten de rebellerende machten gebruik van dit vermogen, om de mensenvoorouder in de verzoeking te brengen de eigen binnenwereld, die ontstaat door de impressies van het astraallichaam, als een op zichzelf staande werkelijkheid te beschouwen afgescheiden van het bestaan van het overige universum. Hierdoor werd de evolutie van de Oude Maan volledig gespleten. Aan de ene kant waren er de objectieve feiten en de geestelijke wezens, waar alles wat bestond deel was van hun eigen wezen. Aan de andere kant ontstond een innerlijke ervaringswereld bij onze voorouders, die door de machtige, maar rebellerende geestelijke wezens geleidelijk van zijn oorsprong vervreemd werd.

Deze rebellerende wezens begonnen zich in de mensheid te nestelen als een andere ' werkelijkheid ', naast die van de buitenwereld. Deze ontwikkeling ging gepaard met een verdere verdichting van de fysieke substantie. We kunnen begrijpen dat dit misschien een volgende, zeer beslissende stap voor de mens was, op de weg naar zijn onafhankelijkheid en het verwerven van een eigen Ik. Niettemin betekende dit een verwijdering van de geestelijke oorsprong - van de goden. Aangezien de mens dit op de Oude Maan nog niet uit zichzelf kon doen, omdat hij nog geen zelfbewustzijn verworven had, waren het machtige rebellerende geestelijke wezens die dit middels de mens voltrokken. We kunnen deze gebeurtenis beter begrijpen, indien we in plaats van ' een andere werkelijkheid, die werd geschapen in gebied van de innerlijke ervaringen van de mens ', spreken van een ontwikkeling die er toe voerde, dat deze innerlijke werkelijkheid steeds meer werd beleefd als de enige werkelijkheid in het universum, terwijl de andere vergeten werd. Dit heeft zich sinds die gebeurtenis op de Oude Maan gedurende lange ontwikkelingsfasen voltrokken. Thans hebben wij als mens tijdens het ' geschiedkundige tijdperk ' feitelijk het diepste punt van deze afdaling in de afgescheidenheid van onze goddelijke oorsprong bereikt. Dit is de centrale gebeurtenis tijdens de Oude Maan ontwikkeling. Veel werd hierdoor anders, zoals bijvoorbeeld de verhouding tussen de geestelijke en de fysieke wereld en het karakter van de menselijke soort, maar ook van de natuurlijke onder de mens. Het bestuderen van de ' Wetenschap van de Geheimen der ziel ' kan enorm bijdragen tot een begrip van deze ontwikkeling, die hier zo kort geschetst is.

De Oude Maan ontwikkeling leeft als herinnering in de sfeer van Mars. De ruimte die door de baan van Mars omschreven wordt, is de ruimte die door de Oude Maan planeet werd ingenomen. Bovendien is de sfeer van Mars, die ruimte dus, die omsloten wordt door zijn omloopbaan, het bereik van de Geesten van Beweging (Dynameis). Deze hiërarchie was degene die aan de mensenvoorouder het astrale lichaam schonk. Het was niet voorzien dat dit zich van zijn oorsprong zou vervreemden, maar het werd het voertuig voor de rebellie op de Oude Maan.

Op deze manier komen we tot de volgende conclusies:

1. Mars en zijn sfeer vormen het herinneringsbeeld van de Oude Maan, en de fundamentele werkzaamheid van de Geesten van Beweging (Dynameis), waardoor de mensenvoorouder het astraallichaam ontving.
2. Omdat deze astrale krachten door rebellerende wezens gebruikt werden voor hun kosmische intenties, moet ook dit feit en zijn consequenties als een herinnering in de sfeer van Mars

voorhanden zijn. Dit betreft het ontstaan van egoïstische en agressieve impulsen, evenals de eigenactiviteit van Mars en zijn geestelijke bewoners voordat de mens zijn incarnatie op aarde aan vangt.

3. De impuls waardoor een onafhankelijke innerlijke wereld van indrukken, gevoelens en emoties geschapen wordt, die weliswaar door uiterlijke gebeurtenissen en wezens worden veroorzaakt, maar zich daarvan afgrenst, heeft een veel diepere betekenis. We hebben immers vastgesteld dat deze innerlijke 'werkelijkheid' voor het bewustzijn van de huidige mens tot 'enige werkelijkheid' is geworden.

Dien tengevolge is onze huidige waarneming van de wereld als materiële substantie, toe te schrijven aan de invloed die Mars op de mens uitoefent, met name op het astrale lichaam bij het proces van incarnatie. Het is daadwerkelijk zo, dat onze materialistische waarneming van de wereld een gevolg is van de ontwikkelingsgang die het menselijke astraallichaam doorlopen heeft. Wij hebben zelf de wereld van harde en solide materie geschapen; we hebben zelf het materialisme voortgebracht, want de rebellerende wezens in het universum hebben ons geleerd, hebben gedurende lange tijdperken van kosmische evolutie in ons astraallichaam ingefluisterd, dat onze eigen waarnemingen en zielenbelevingen van het omringende universum een op zich staande werkelijkheid vormen en uiteindelijk dat zij de enige werkelijkheid vormen. Zij leerden de mens om zijn goddelijke oorsprong te vergeten en alleen de eigen zielenbelevingen te vertrouwen. Het astrale of zielenlichaam was oorspronkelijk enkel gedacht om de zintuigelijke waarnemingen bewust te maken, zodat de zintuigen een helder, smetteloze spiegel van het universum zouden kunnen zijn. Ook thans zijn de menselijke zintuigen op zichzelf nog steeds een heldere spiegel van het universum, maar het bewust zijn - het zielenlichaam - dat de waarnemingen bewust maakt, draagt de ergeris van egoïsme en zelfbehoud in zich. Het 'grote egoïsme', dat als een giftige infectie in het astraallichaam werkzaam is, begeert uiteindelijk om alles voor zichzelf te hebben wat binnen het bereik van de zintuigen komt.

Geen spoor van enige impuls die uit een geestelijke wereld stamt wordt van buiten nog binnen gelaten. Dat is de toestand die we nu bereikt hebben. In ons bewustzijn hebben we werkelijk een wereld geschapen waarin de geest niet langer manifest is. Middels onze eigen zintuigen wordt ons een wereld bewust, die de spiegel vormt van ons eigen koude egoïsme. De impuls om ons van de goden los te maken en onafhankelijk te zijn, die in het astraallichaam werd geïnjecteerd, voert er toe dat we de zintuigindrukken interpreteren als waren ze afkomstig uit een wereld die door de goden verlaten is; een wereld die enkel een mechanisme is, een afbeelding van ons eigen onvermogen om leven en geest waar te kunnen nemen. Dit vermogen, waardoor we onze eigen wereld scheppen middels de krachten van het astraallichaam komt tot uitdrukking in de positie van Mars bij de geboorte van een mens en in de gebaren en bewegingen die Mars tijdens de embryonale ontwikkeling beschrijft. Het vermogen dat als een erfenis in het astrale lichaam werkt, om een 'wereld van de zintuigen' te scheppen, is enkel ontstaan door rebellerende impulsen gericht tegen het godgewilde universum.

Indien we ons voorstellen dat deze impuls niet werkzaam zou zijn geworden of overwonnen wordt, dan nemen we een hele andere wereld om ons heen waar. De rebellerende impuls heeft ons in een wereld gevoerd waarin we onszelf en alleen zijn, omringd door een universum dat ons met zijn spirituele koude en levenloze karakter vrij laat. Nadat we echter ons zelfbewustzijn verkregen hebben, het Ik, heeft de rebellerende impuls zijn rechtvaardiging verloren. Thans en in toenemende mate in de toekomst, dient het astraallichaam het voertuig te worden voor de ontwikkeling van een bewustzijn dat de zintuigindrukken interpreteert als afkomstig uit een wereld van 'oorsprong' - uit een geestelijke wereld. De geesteswetenschap streeft naar een waarneming van de geestelijke wereld die werkzaam en manifest is achter de schermen van de zintuig indrukken. Daartoe dient zij de wetenschappelijke methode van onze tijd te accepteren, maar niet de theorieën van een tijdperk dat diep gebukt gaat onder de grote 'rebellerende impuls'.

Aangezien Mars verbonden is met het astraallichaam, heeft hij zeer zeker ook een samenhang met de rebellerende impuls die we beschreven hebben. Maar we vinden in de marssfeer tevens de krachten die in de menselijke ziel er naar streven om de negatieve en destructieve activiteiten van

het astrale of zielenlichaam te overwinnen. Het astraallichaam is geïnfilterd door de impuls van egoïsme en agressie. Deze impuls kan alleen overwonnen worden door een tegengestelde kracht - die van liefde en mededogen. Toen we in eerdere brieven spraken over de constellatie van Saturnus in de Schorpioen, hebben we er op gewezen dat Rudolf Steiner beschrijft hoe Buddha, de leraar van liefde en mededogen, op een bepaald moment (rond 1600 n.Chr.) naar Mars ging om de degeneratie op deze planeet een tegengestelde impuls in te planten. De degeneratie op Mars was veroorzaakt door de rebellerende impuls die egoïsme en agressie tot gevolg had. Zodoende kunnen we in Mars de krijger beleven - de god van de oorlog - zoals hij in vroeger tijd werd beleefd. Maar sinds Buddha naar Mars kwam, werkt daar ook een andere impuls, die ernaar streeft om liefde en mededogen werkzaam te laten worden in de menselijke waarneming van de objectieve wereld. Het is de impuls die er naar streeft om de wereld te bevrijden van de betovering die de illusie teweeg brengt van het bestaan van materie. Deze illusie ontstaat waar zintuigindrukken de activiteit van het astrale lichaam ontmoeten en daar moet deze illusie ook overwonnen worden. Het astraallichaam komt al voor de geboorte tot stand. Daarom kan de verlossende impuls het meest effectief zijn wanneer het zielenlichaam zich nog in 'status nascendi' bevindt. Dit voltrekt zich in de mars-sfeer, waar de Buddha thans werkzaam is. De leer van Buddha kan heel goed beschouwd worden als een onderricht hoe de zintuigindrukken gelouterd kunnen worden. Als we ons deze impuls naar Mars verplaatst voorstellen, waar de grote rebellie ingeschreven staat, dan kunnen we begrijpen dat hij in de toekomst zal uitgroeien tot een kracht die de wereld van maja illusie zal overwinnen en het karakter van Mars zal veranderen. De mensenziel gaat na de dood door de mars-sfeer heen. De beschrijvingen die Rudolf Steiner in 'Theosofie' geeft, bevestigen wat hiervoor over Mars gezegd is. De mars-sfeer correspondeert met het eerste gebied van het Geestland. In dit gebied ontmoet de ziel de oerbeelden van de fysieke wereld, van de fysieke voorwerpen. Rudolf Steiner schrijft: 'In het eerste gebied van het Geestland zijn we omringd door de geestelijke oerbeelden van de aardse dingen. Tijdens ons leven op aarde leren we enkel de schaduwen van deze oerbeelden kennen, die we in onze gedachten vatten...we bewegen ons tussen gedachten, maar deze gedachten zijn werkelijke wezens.... We bevinden ons als het ware in de gedachtenwerkplaats, waar de aardse dingen gevormd en geconstrueerd worden'.

Menselijke wezens ervaren juist in deze sfeer, hoe zij deel uit maken van de fysiek lichamelijke werkelijkheid als zijnde een eenheid; hoe zij verweven zijn in het bestaan van fysieke objecten. Rudolf Steiner verwijst naar een van de grondgedachten uit de oude Indische 'Vedanta-wijsheid': De wijze verwerft nog tijdens zijn aardse leven, wat anderen na hun dood ervaren, namelijk het vermogen om de gedachte te vatten dat hij zelf in relatie staat tot alle dingen; de gedachte 'Gij zijt dat'. Het is het gegeven dat de mens verweven is met het Oerwezen waarin alle wezens hun 'oorsprong hebben'. Als mensen de kracht van dat alomvattende oerwezen in zich dragen dan zijn wij ook verantwoordelijk voor het in verschijning treden van de fysieke wereld middels onze martiale aard, die ons aan de fysieke wereld gebonden heeft door onze zintuigelijke waarnemingen en ons bewustzijn daarvan. Hier komen we het zelfde gegeven tegen dat we eerder besproken hebben, enkel vanuit een andere invalshoek. Na de dood ervaart de mensenziel in de mars-sfeer de geestelijke oerbeelden van de fysieke objecten in de wereld. We zijn in staat om deze oerbeelden in die sfeer waar te nemen, omdat we in onze ziel eerst bevrijd en gelouterd zijn van krachten zoals egoïsme en agressie. Dan zijn we in staat om de theorie van materiële objecten als een illusie te ervaren. We worden daar volgelingen van Buddha, die deze illusie, veroorzaakt door de aardse zintuigen, overwonnen heeft. Voor onze geboorte, verkrijgen we in de mars-sfeer het vermogen om met onze fysieke zintuigen de aardse wereld waar te kunnen nemen, die we betreden. Echter door onze zintuigindrukken zijn we in staat om ofwel een wereld van illusies - van materie - te scheppen, dan wel een wereld die de manifestatie is van de oerbeelden, van de gedachten van de goden. Mars schenkt ons de mogelijkheid om het ene of het andere te doen; dit wordt aan onze vrijheid overgelaten. Het zal altijd een strijd betekenen in iedere individuele ziel, welke weg gekozen wordt; de weg die een nieuwe schepping mogelijk maakt of de weg die een wereld in verval betekent. Deze individuele strijd verschijnt in de bewegingen van Mars voor de geboorte. Daardoor worden de

mogelijkheden zichtbaar die een mens mee op aarde heeft gebracht, maar het toont niet het besluit, dat in het gebied van de menselijke vrijheid ligt.

Keren we terug naar het begin van deze beschrijving, dan kunnen we nu beter begrijpen waarom er sprake is van een centraal lichaam dat door de astronomie wordt aangeduid als Mars en een groot aantal 'asteroïden'. De sfeer van Mars is een gebied van kosmische strijd, waar een oude, verstarde wereld in gevecht is met een jonge, van licht vervuld universum, dat daar slechts als kiem van een toekomstige wereldontwikkeling verschijnt. We kunnen ons voorstellen hoe de centrale planeet ooit uiteen werd geslagen in een groot aantal kleine planeetjes tijdens een strijd die zich in het universum afspeelde. Daardoor verschijnt het centrale planeetlichaam van Mars nu zelfs kleiner dan de aarde.

Opmerking van de redactie: We hebben er voor gekozen om de 12? nieuwsbrief niet af te drukken. Deze brief bestaat uit een bespreking van voorbeelden, die betrekking hebben op historische persoonlijkheden, in samenhang met de positie van Mars in de twaalf sterrenbeelden van de Dierenriem. Lezers die geïnteresseerd zijn in de volledige serie van 24 brieven, die in de jaren 1944-46 door Willi Sucher werden geschreven, worden attent gemaakt op de recent verschenen publicatie van deze brieven in het Engels door het Astrosophy Research Center, Meadow Vista. Zie ook de lijst van publicaties achter in dit tijdschrift.

13^e astronomische nieuwsbrief

Willi Sucher

De zon

In de 11^e brief wezen we op de lemniscaat als de vorm die ten grondslag ligt aan ons zonnestelsel. Een begrip van dit wereldbeeld zal vroeg of laat het copernicaanse systeem omvormen, waardoor het universum op meer spirituele wijze verstaan kan worden. Voor een beschouwing van de Zon is het een grote hulp als we een poging doen ons voor te stellen dat de zon zich in de loop van een jaar in de vorm van een lemniscaat door de ruimte beweegt, waarbij de aarde in dezelfde lemniscaat achter de zon aan beweegt. In dat geval bepaalt deze vorm zowel de baan van de zon als die van de aarde. Deze voorstelling kan ons helpen om tot een begrip te komen van de sfeer van de zon. Het copernicaanse systeem is niet toereikend om ons een dergelijke voorstelling nader te brengen, maar de lemniscaat van het zon - aarde pad voert tot het beeld van een ruimtelijke vorm die we ook terugvinden in de menselijke gestalte, waar het gaat om de tegengestelde activiteiten van hoofd en lichaam. Ook in vele andere samenhangen kunnen we deze vorm tegenkomen. De lemniscaatvormige beweging is slechts het basisprincipe. De beweging van zon en aarde is in werkelijkheid veel ingewikkelder, zodat voor ons op aarde in de loop van een jaar de zon bewegend door de band van de ecliptica verschijnt. Met de details hoeven we ons echter hier niet bezig te houden bij onze benadering van de spirituele geaardheid van de zon.

We hebben in eerder beschrijvingen gezien dat Saturnus de sfeer of het gewaad vormt van de Geesten van Wil (Tronen), Jupiter is de sfeer van de Geesten van Wijsheid (Kyriotetes) en Mars de sfeer van de Geesten van Beweging (Dynamis). In de sfeer van de zon - de sfeer die ruimtelijk verschijnt door de beweging van de zon en die we ons fundamenteel kunnen voorstellen als een lemniscaat, beleven we het gebied van de Geesten van Vorm, de Exusiai (Grieks) ofwel de Elohim, zoals zij in de Hebreeuwse esoterie genoemd worden (zie ook de 9^e nieuwsbrief).

De geesten van Vorm kunnen ons een indruk geven van de krachten die door de sfeer van de zon werkzaam zijn. We kunnen een activiteit van de Geesten van Vorm al tijdens de Oude Saturnus ontwikkeling waarnemen. Zij straalden de impuls tot individualisering in het universum van de Oude Saturnus binnen, de toenmalige planeet kon echter deze impuls nog helemaal niet opnemen en ontplooiën. Zodoende bleef er enkel een reflectie over van de impuls van de Exusiai, wat tot uitdrukking kwam in de verdeling van de tot dan toe uniforme planeet in talloze afzonderlijke lichamen, de voorafbeelding van de huidige menselijke lichaamsvormen (zie de 3^e nieuwsbrief).

De Geesten van Vorm verschijnen daarom als de wezens die de weg bereidden voor de uiteindelijke entree van de individualiteit, het Ik. Zij handhaafden deze activiteit tijdens alle ontwikkelingsfasen van de wereldontwikkeling, totdat de tijd was gekomen waarin hun impuls tot vervulling kon komen: het scheppen en verfijnen van het voertuig van het Ik, de menselijke fysieke gedaante. Deze fundamentele impuls van de Geesten van Vorm is verweven in het kosmische gewaad dat de sfeer van de zon vormt daar wordt hij bewaard en is nog steeds verbonden met het proces waardoor de menselijke individualiteit middels de poort van de geboorte de lichaamsvorm binnen gaat.

De positie van de zon op het moment van geboorte, laat zien welk gedeelte van het menselijk lichaam in het bijzonder ontwikkeld is op het moment waarop het aardse leven betreden wordt. Dit is hoogst ingewikkeld, omdat de min of meer eenzijdige ontwikkeling van het lichaam zowel een hindernis kan zijn, als ook een bepaalde aanleg die uit vroegere incarnaties stamt, kan bevorderen. De hindernis dient overwonnen te worden, zoals de aanleg ook verder ontwikkeld moet worden tijdens het leven op aarde. Een studie van de details van een geboortecconstellatie kan dit verhelderen.

De positie van de zon in de tekens van de ecliptica bij de geboorte, legt het fundament voor het vormen van een oordeel over de verhouding die er bestaat tussen het mensenwezen en zijn lichamelijke gedaante. Daartoe dienen we een duidelijk onderscheid te maken tussen de sterrenbeelden van de Zodiak en de ecliptica met zijn twaalf ' tekens ' (in de 2^e brief werd al op dit onder-

scheid geduid). De twaalf sterrenbeelden van de Zodiak bevinden zich achter het zonnestelsel in de diepte van het universum. Zij vertegenwoordigen in een zichtbare imaginatie de oorspronkelijke scheppende Geest van de hiërarchieën. Daarin ligt eveneens het eeuwige astrale oerbeeld besloten van het Individuele Mensenwezens zoals het door de goden is gedacht. In de ecliptica, die het jaarlijkse pad van de zon door de ruimte aanduidt en die door de beweging van de zon in de vorm van een lemniscaat tevoorschijn wordt gebracht, dienen we de krachten te zien die als een soort dubbel van de menselijke vorm in het fysieke lichaam afdalen en er naar streven om het tot een afbeelding van het astrale oerbeeld te maken. Het zijn etherische vormkrachten. Zoals het astrale oerbeeld van de Mens, zichtbaar aanwezig in de twaalf sterrenbeelden van de Zodiak, een twaalfvoudige entiteit vormt, zo verschijnen ook de vormkrachten van de ecliptica twaalfvoudig en in relatie tot de twaalf fundamentele zones van het menselijk lichaam. Niettemin dienen we deze twaalf gebieden van de ecliptica gescheiden zien van de sterren - Zodiak. De ecliptica heeft bijvoorbeeld een ander begin: zij wordt volledig bepaald door de verhouding tussen zon en aarde. Dit komt tot uitdrukking in de wisseling van de seizoenen. De seizoenen nemen een aanvang met de lente, dan wel het tijdstip waarop de zon zich in het lentepunt bevindt. Dit is het beginpunt van de ecliptica en staat in relatie tot het hoofd van de menselijke vorm, ofwel de Ram. Immers, dit is het gebied in de sfeer van de zon waar de subtiele vormkrachten geconcentreerd zijn, die het astrale oerbeeld van het hoofd in het menselijk lichaam afdrukken. Zo beweegt de zon - en ook de aarde - zich door de twaalf gebieden van de ecliptica in de loop van een jaar, wat overeenstemt met de twaalf zones van het menselijk lichaam. De zon betreedt het teken Ram op 21 maart, het teken Stier op 21 april, vervolgens het teken Tweelingen op 21 mei enzovoort.

De positie van de zon in één van de twaalf tekens van de ecliptica op het moment van geboorte, duidt op de uiteindelijke 'vorm' die tijdens de embryonale ontwikkeling tot stand is gekomen als resultaat van vroeger incarnaties. In de loop van de embryonale ontwikkeling schrijft de zon door gemiddeld negen tekens van de ecliptica. Dit geeft een beeld van de evolutionaire metamorfose van het lichaam tot een bepaalde en individuele definitieve gestalte. Deze gang van de zon wordt tevens afgedrukt in de menselijke gedaante, zodat hierdoor voor de geboorte een beeld ontstaat van de verschillende periodes in de ontwikkeling van het lichaam tijdens het leven na de geboorte. We zullen nu een korte beschrijving geven van de zon in de twaalf tekens van de ecliptica, maar we mogen niet vergeten dat al deze beschrijvingen ontoereikend zijn voor het vormen van een oordeel over de invloed van de zon in een geboortecombinatie, aangezien er zoveel individuele factoren zijn die overwogen dienen te worden naast de positie in de ecliptica. Het is daarom onmogelijk gefixeerde regels op te stellen.

De zon in het teken Ram oefent een bijzondere invloed uit op de ontwikkeling van het hoofd. De subtiele etherkrachten die het hoofd opbouwen worden in dat geval krachtiger ingezet dan anders het geval is en brengen de speciale eigenschappen van een persoonlijkheid tot uitdrukking. Dergelijke krachten kunnen het voertuig worden voor de ontplooiing van initiatiefkracht en grote energie. Zij maken de introductie van nieuwe ideeën mogelijk, van nieuwe methodes en nieuwe perspectieven in ieder levensgebied. Een dergelijke persoonlijkheid kan de drager zijn van een impuls, die door anderen wordt uitgewerkt. Het blijft de vraag of een dergelijke impuls opbouwend of vernietigend werkt. Voorbeelden van personen die met deze positie geboren werden zijn Hahnemann - grondlegger van de homeopathie, Johann Sebastian Bach - de componist en Otto von Bismarck - grondlegger van het Duitse Rijk in de 19^e eeuw.

De zon in het teken Stier levert een tendens op, die zich vooral richt op de ontwikkeling die zich afspeelt in het gebied van de larynx, het strottenhoofd, een mens kan in dat geval vrijwel een heel aardeleven bouwen op de krachten die hun uitdrukking vinden in dit gebied van het lichaam. Dit kan tot uitdrukking komen doordat het gebruik van spraak en klank op de voorgrond treedt, zoals het geval is bij de componist Tchaikovsky en de dichter Shakespeare. Deze krachten kunnen echter ook misbruikt worden om macht te verwerven, zoals bijvoorbeeld Robespierre en Lenin laten zien.

De positie van de zon verleent immers aan de persoonlijkheid bepaalde krachten, maar niet de morele kwaliteit hoe er mee om te gaan.

De zon in het teken Tweelingen versterkt de vormkrachten die in het bijzonder verbonden zijn met de armen. Iemand bij wie deze krachten actief zijn, kan zijn brandpunt in dit gebied beleven en deze subtiele etherkrachten middels zelfexpressie in zijn leven inzetten. Voorbeelden zijn: de auteur Bulwer - Lytton, wiens expressieve vermogen niet middels spraak, maar schrijvend tot uitdrukking kwam en de schilder Albrecht Dürer.

De zon in het teken Kreeft concentreert de aanleg in de krachten die het borstgebied vormen en voert tot een tendens de persoonlijke wereld te omarmen, of deze nu klein of groot is. Daaruit kan een liefde ontspringen voor alles wat het lot iemand toevertrouwt of een hang naar verovering. Voorbeelden zijn Alexander de Grote, Karl XII van Zweden en Maximiliaan van Mexico.

De zon in het teken Leeuw versterkt de vormkrachten die werkzaam zijn in bloedsomloop en ademhaling. Iemand met deze aanleg kan een soort koninklijke uitstraling teweeg brengen in ieder levensgebied, aangezien de levensstromen vanuit het hart opwellen. Maar dit kan tevens de bron worden van een extreme vorm van egoïsme. Voorbeelden zijn H. P. Blavatsky, Shelly, Napoleon I.

De zon in het teken Maagd concentreert de aanleg van een mens in de krachten die zich richten op het gebied dat onder het middenrif ligt. Een dergelijk persoon kan als het ware de wereld verteren, of deze nu aangenaam of hard is. Voorbeelden zijn Goethe, Elisabeth I van Engeland, kardinaal Richelieu en Leo Tolstoj.

De zon in het teken Weegschaal bevordert de ontwikkeling van vaardigheden die met de vormkrachten samenhangen die de heupen voortbrengen en andere organen die evenwicht bewerkstelligen. Een dergelijk mens kan een meester zijn in bemiddeling en het in evenwicht brengen van tegenstellingen. Hij kan zowel een integere rechter worden als een onoprechte goochelaar met het lot. Voorbeelden zijn Savonarola en Cesare Borgia.

De zon in het teken Schorpioen hangt samen met de vormkrachten die de voortplantings- en uitscheidingsorganen opbouwen, wat de aanleg kan geven krachten te ontplooien die vooruitgang mogelijk maken. Vaak wordt deze vooruitgang mogelijk door vernietiging van alles wat verbruikt en retarderend werkt. Het wegvagen van vooroordeel en traditie kan de weg voor vooruitgang banen, maar het kan ook tot een puur destructieve kracht worden. Voorbeelden zijn Erasmus - de humanist, Martin Luther en de dichter Friedrich Schiller.

De zon in het teken Boogschutter schenkt de mogelijkheid om met name die krachten in te zetten, die de dijen vormen. Zij dragen de mens binnen in steeds veranderend golven van de buitenwereld. Een dergelijke persoon kan zeer bevlogen zijn, maar als zijn aanleg te zeer eenzijdig is, kan hij door zijn eigen kracht ook weggevaagd worden. Voorbeelden zijn: Mary, koningin van Schotland, Charles I van Engeland, Beethoven en de dichter Heinrich Heine.

De zon in het teken Steenbok versterkt de krachten die de knieën en de ellebogen vormen. Het zijn krachten die een brug slaan tussen de buitenwereld van objecten en de innerlijke wereld van bewustzijn. De zintuigen, met name de ogen, dragen een zelfde vermogen in zich. Als een mens geboren wordt met de zon en Steenbok, wordt hij geconfronteerd met de vraag naar een evenwicht tussen binnen- en buitenwereld. Aan de ene kant kan het zijn dat hij een absoluut vertrouwen ontwikkelt in de objectieve werkelijkheid van zijn innerlijke ervaringen of het kan voorkomen dat hij dit vertrouwen volledig verliest en tevergeefs op zoek gaat naar een objectief en onwankelbaar beeld van een wereld voorbij de grenzen van de menselijke ziele-ervaring. Voorbeelden zijn: Jeanne d'Arc, Nostradamus - bekend door zijn profetieën en Isaac Newton.

De zon in het teken Waterman bevordert de ontwikkeling van de krachten die de onderbenen opbouwen. Zij zijn in staat om het bewustzijn uit te breiden tot het gebied ' voorbij de huid ', de uitgestrekte oceaan van kosmische etherkrachten. Voor iemand die deze aanleg meebrengt, is de beslissende vraag of het Ik sterk genoeg is om zichzelf staande te houden en te kunnen oriënteren in deze oceaan. Voorbeelden zijn John Ruskin, Byron, Mozart en Swedenborg.

De zon in het teken Vissen tenslotte, is verbonden met de vormkrachten van de voeten. Een mens die geboren is toen de zon in dit teken stond, beleeft de aarde waarop zijn voeten gaan en ' proeft ' deze als het ware. Afhankelijk van de kracht van het Ik wordt de aarde beleefd als een gevallen lichaam of als een zware en terneerdrukkende last, die door de mens omgevormd en verlost moet worden. Voorbeelden zijn Michelangelo, Victor Hugo, Schopenhauer en kardinaal Newman.

De zon draagt dus het astrale oerbeeld van het Individuele Mensenwezen omlaag in het afzonderlijke leven van ieder individu op aarde. De wezensdelen van dit oerbeeld worden in de draaikolk van het individuele mensenlot geworpen. De zon zuigt deze maagdelijke astrale substantie aan, die de oorsprong vormt van alle fysieke substantie; vanuit de diepte van de sterrenwereld tot in het middelpunt van ons universum, het zonnestelsel. Deze oerbeeldsubstantie gaat door verschillende graden van verdichting voordat zij de zon bereikt. Op aarde bereikt deze substantie de toestand van materie en van manifestatie in de sfeer van het individu.

Dit is echter niet de laatste stap van de werkzaamheid van de zon. Daarover zullen we dan in de volgende brief spreken en zien dat de zon in werkelijkheid een drievoudig wezen is. Dat voert ons tot de grootste mysteries in het universum. In deze brief hebben we dit vraagstuk slechts vanuit één bepaalde richting benaderd.

14^e astronomische nieuwsbrief

Willi Sucher

De zon (vervolg)

De moderne astronomie beschouwt de zon in zekere zin als een enorme vuurbal. Er bestaan vele theorieën over de aard en de oorsprong van de werking van de zon, maar geen daarvan kan werkelijk een bevredigende oplossing geven voor de vele problemen die zich verbinden met de gevarieerde fenomenen van de zon. Volgens deze theorieën zou de zon een gasachtig of zelfs een solide lichaam hebben. Rudolf Steiner wees op een andere benadering, die een antwoord kan geven op vele raadsels waar het wezen van de zon en ons zonnestelsel ons voor plaatsen. Volgens deze benadering is er sprake van een negatieve ofwel 'antiruimte' en de zon die we aan de hemel zien, bestaat als gevolg van het feit, dat de ruimte in ons universum daar verdwijnt en een antiruimte ontstaat. De zon is als het ware gelijk een gat in de ruimte en de activiteit van de zon is een soort zuigende kracht, die de substantie in de ruimte in het gebied van de antiruimte trekt. Daarop hebben we gewezen, toen er in de vorige brief sprake was van de zon die de astrale substantie vanuit het universum naar zich toe trekt.

Voordat deze astrale substantie echter de zon bereikt, maakt zij een verdichtende ontwikkeling door, waarvan het hoogtepunt op aarde bereikt wordt. Daarmee is de activiteit van de zon niet uitgeput, die vergeleken kan worden met het proces van de spijsvertering. Om te kunnen verteren moet een mens eten, maar we kunnen niet zeggen, dat het uiteindelijke doel van de spijsvertering is om mensen aan het eten te zetten. Het uiteindelijke doel van de spijsvertering is het oplossen en afbreken van het voedsel. Om dit te bereiken moeten mensen eten, wat zij met hun zintuigen beleven. Op dezelfde wijze is het de impuls van de zon om de ruimtelijke substantie op te lossen, om zodoende de veretheriseerde grondslag te scheppen voor de spirituele vooruitgang en vernieuwing van ons universum. De zon is het verteringsorgaan van het grote kosmische wezen van het universum waarin we leven. De aarde is het gebied in het universum waar het 'voedsel' - de substantie - wordt ingenomen en door de zintuigen beleefd wordt.

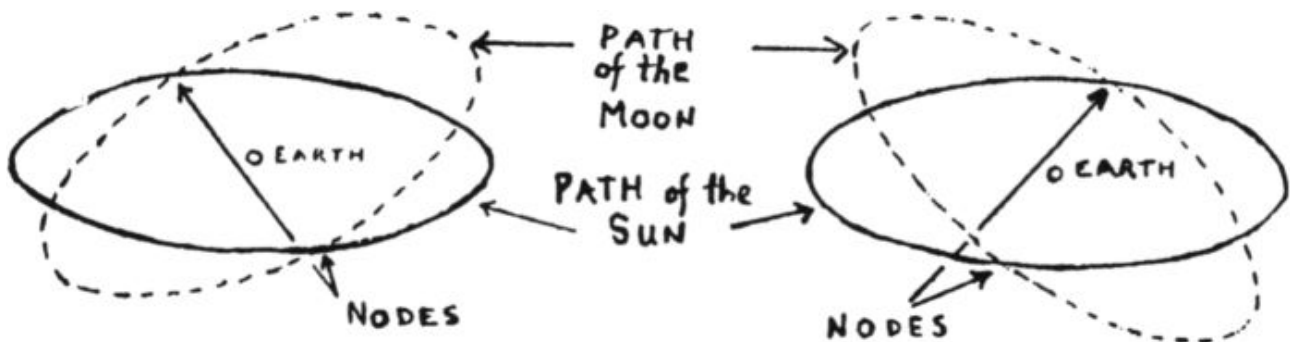
In dit opzicht vormt de aarde en ook de schepping van de individuele menselijke gestalte, zoals beschreven werd in de 13^e brief, als het ware enkel een indirect gevolg van de werkzaamheid van de zon. Het uiteindelijke doel is het oplossen van de menselijke vorm om de inherente krachten en substanties om te vormen tot een etherische kiem voor een toekomstig universum. Dit proces waarin de menselijke vorm wordt opgelost noemen we de dood. Daarom is de zon de doodspoort of ook wel de poort die tot de gestorvenen voert.

De positie van de zon op het tijdstip van de dood is van grote betekenis voor het leven in de geestelijke wereld na de dood. Hierover zal nog veel meer te zeggen zijn wanneer we de stervenshoroskoop zullen bestuderen. De positie van de zon bij de geboorte is eveneens erg belangrijk, omdat deze de verbinding van de mens met de wereld van de gestorvenen op heel bepaalde manier weergeeft. We dienen vertrouwd te raken met het feit dat de afzonderlijke details van de geboortconstellatie naar gebeurtenissen verwijzen die in de geestelijke wereld hebben plaats gevonden voorafgaand aan de geboorte, maar zij kunnen eveneens de sleutel vormen voor een begrip van spirituele gebeurtenissen of invloeden die reiken tot in het leven dat zich na de geboorte afspeelt. Om de sleutel tot een dergelijk begrip te vinden voor hetgeen verborgen is achter de positie van de zon bij de geboorte, dienen we onze aandacht te richten op enkele bijzonderheden van de baan die zon en maan beschrijven.

Als we de beweging van de zon zouden kunnen aangeven als een witte streep aan de blauwe hemel dan zouden we ontdekken, dat dit pad een volledige cirkel vormt in de loop van een jaar. Zouden we gedurende een periode van 28 dagen hetzelfde met de maan doen, dan zou er eveneens een cirkel aan het hemelgewelf ontstaan. We zouden echter ontdekken, dat de maan zich niet langs dezelfde cirkel beweegt als de zon. Beide cirkels maken een geringe hoek ten opzichte van elkaar, waardoor de baan van de maan op twee plaatsen de baan snijdt die aan de hemel voor ons ook door de zon beschreven wordt. Beide snijpunten liggen tegenover elkaar en zij worden aange-

duid als de maanknopen. Natuurlijk zijn deze knopen aan de hemel niet zichtbaar. We zouden ze alleen zien, als we de beide cirkels van de bewegingen van zon en maan aan de hemel zouden kunnen tekenen. Niettemin kunnen we hun positie berekenen.

We dienen ons nu het pad van de zon als een reusachtige cirkel aan de hemelbol voor te stellen daarbinnen ligt dan de tweede cirkel, die van de maan, met een afwijking van 5 booggraden t.o.v. het zonnepad. Verder dienen we ons voor te stellen dat de twee tegenover elkaar liggende snijpunten, de knopen, in beweging zijn. Dat wil zeggen, de tweede, afwijkende cirkel, beweegt zich langzaam tegen de klok in en daardoor verplaatsen zich ook de snijpunten, de knopen, langs de eerste cirkel, die van de zon. Een volledige rondgang van de binnencirkel van het maanpad, gemeten aan de snijpunten, de maanknopen, duurt 18 jaar en 7 maanden. Dan zijn de knopen teruggekeerd naar hun uitgangspunt op de cirkel van de zon. Gedurende deze 18 jaar en 7 maanden verplaatsen de maanknopen zich door de volledige cirkel van de zon, die wordt aangeduid door de dagelijkse positie van de zon in de loop van het jaar.



In de afbeeldingen geeft de ononderbroken cirkel het pad van de zon weer. De streepjes cirkel verwijst naar het pad van de maan. In het midden bevindt zich de aarde. De tekening toont beide cirkels vanuit een standpunt dat buiten en boven de sfeer ligt waarin zon en maan zich bewegen. Zouden we ons in het middelpunt plaatsen, waar de aarde is aangeduid, dan komen we tot een juiste voorstelling. De afbeelding links toont de positie van het pad van de maan en de maanknopen op een bepaald tijdstip. Rechts toont de situatie nadat enige tijd verstreken is. De cirkel van de maan en de knopen hebben zich tegen de klok in verplaatst.

Deze knopen hebben een belangrijkste spirituele betekenis. Zij geven aan hoe de sfeer van de zon en de maan op een bepaald moment vervlochten zijn. De knopen zijn de punten waar de sfeer van de zon de sfeer van de maan raakt en zodoende een soort poort vormen van de ene sfeer in de andere. De zon vertegenwoordigt, zoals we reeds zeiden, een soort verterende functie in ons universum. Wanneer de ziel bij de dood het lichaam verlaat, wordt zij naar de zon toe getrokken. De maan en haar sfeer oefenen een werkzaamheid uit, die vergeleken kan worden met het in- en uitademen van het menselijk lichaam, maar niet het proces dat in de longen plaats heeft en dat berust op het ademen. Het is een activiteit die zich plaatst tussen het hoofd van ons universum, dat door de aarde vertegenwoordigd wordt en de 'spijsvertering', vertegenwoordigd door de zon. Het is een activiteit die het evenwicht zoekt tussen het opnemen en het oplossen van de kosmische substanties.

Zo vormen de maanknopen - de poort van de zon naar de maan - een verbinding tussen de gestorvenen, die zich in de sfeer van de zon bevinden, en de aarde. Kijken we naar de positie van de zon in de geboortestellatie, dan kunnen we dit zien als de individuele verbinding met de sfeer van de gestorvenen. Maar om deze verbinding werkzaam te laten zijn in het aardse leven van een mens, dient er een poort gevormd te worden van de zon naar de aarde via de maan. Dit is mogelijk door de beweging van de maanknopen.

Een voorbeeld kan dit duidelijk maken: Goethe werd op 28 augustus 1749 geboren, toen de zon zich op 5 graden in het teken Maagd bevond. Het eerste kenmerk van deze zonnepositie hebben we in de 13^e brief beschreven. Daarnaast kunnen we Goethe's verbinding met de sfeer van de gestorve-

nen aan deze positie van de zon aflezen. Deze verbinding kan echter alleen werkzaam worden wanneer de maanknopen een poort openen van het gebied van de zon naar de aarde. Dit was niet mogelijk op het tijdstip van Goethe's geboorte, omdat de knopen zich niet bevonden waar de zon was. Dit was echter wel het geval enige tijd voor zijn geboorte, toen zijn ziel zich nog in de geestelijke wereld bevond. In het jaar 1747 bereikte een van de beide voortschrijdende maanknopen de positie op het pad van de zon, waar twee jaar later, op 28 augustus 1749 de zon zich daadwerkelijk zou bevinden. Op die manier kwam de verbinding tussen zon en aarde tot stand. Het maakt niet uit, dat de geboortezon van Goethe zich pas veel later op dit punt van de ecliptica zou bevinden. De poort tussen zon, maan en aarde kan lang voor de geboorte geopend worden en in sommige gevallen ook zelfs na de geboorte. In dit gebied hebben we met een ander tijdsbegrip te maken dan we gewend zijn op aarde.

De positie van de planeten op het tijdstip waarop deze poort geopend is, laten iets zien van de individuele verbinding die Goethe later in zijn leven met de gestorvenen zou hebben. In het jaar 1747, begin maart, treffen we bijvoorbeeld Saturnus aan in het sterrenbeeld Maagd, precies op de plek waar hij stond toen Paracelsus op 23 september 1541 stierf.

We dienen ons voor te stellen hoe al het streven van Paracelsus in deze positie van Saturnus in de Maagd stroomde, met name de geestelijke essentie van zijn daden, voor zover zij de vooruitgang van de gehele mensheid betroffen, 200 jaar voordat Goethe geboren werd. In Goethe's zonnepoort-horoscoop, zoals we het zouden mogen noemen, was Saturnus tot de positie teruggekeerd, die verbonden is met het gebied van Paracelsus' daden in het verleden. Wat is de geestelijke essentie van de daden van Paracelsus? Hij was een beroemd arts in de 16^e eeuw, die moedig de weg opende, die voerde tot de ontwikkeling van de moderne geneeskunde. Hij vorderde en leefde voor, dat een arts niet langer de achterhaalde verhandelingen over geneeskunde moest studeren, maar dat hij het 'grote boek van de natuur' zou moeten lezen, om de oorzaken van ziekte en de middelen voor hun genezing te leren kennen. Maar hij was in staat om het grote boek van de natuur nog op een hele andere manier te lezen dan de moderne natuurwetenschap. Hij streefde er naar om in de ontmoeting met de natuur een weg te vinden naar de wortels van het bestaan. Wanneer we zijn boeken lezen of op zijn minst een poging daartoe doen, want het is niet makkelijk om zijn taal te verstaan, dan ontdekken we dat hij werkelijk een diepgaand inzicht had in de geestelijke wortels van de natuur. Dit was zijn grote gift voor de vooruitgang van de mensheid. Hij stond als een wachter aan de poort van de oude wijsheid naar het nieuwe tijdperk van wetenschap, als iemand die ons herinnert aan de geest die werkzaam is in het rijk van de natuur. Deze gift aan de mensheid werd door Goethe opgepakt en verder ontwikkeld. Goethe trachtte de geestelijke wortels van de natuur te vinden en dit lukte hem ook tot op zekere hoogte. De bovenzinnelijke waarneming van de oerplant als het geestelijke moederwezen van alle bestaande planten, waar Goethe zeer duidelijke uitspraken over deed, bewijst dat hij een sterke verbinding had met de grootse impuls die in Paracelsus had gewerkt. Daarom kon Steiner over Goethe spreken als de vader van de geesteswetenschap. Dat is de wetenschap die de werkzame geest waarneemt achter de fenomenen in de wereld van de zintuigen.

Hier kunnen we zien hoe iemand in zijn eigen tijd een idee of impuls tot een bepaald punt kan ontwikkelen. Vervolgens kan een andere individualiteit deze impuls oppakken, lang nadat de eerste persoon gestorven is en hij deze impuls middels een werkelijke verbinding met de gestorvenen voort kan zetten. Goethe had inderdaad een levende verbinding met Paracelsus. In een periode waarin Goethe een zware innerlijke crisis doormaakte, bestudeerde hij intensief Paracelsus.

De bekende filosoof Spinoza werd geboren op 24 november 1632. De zon bevond zich in het teken Boogschutter. Deze zonnepoort werd door de maanknopen in 1630, twee jaar voor Spinoza's geboorte, geopend. Saturnus bevond zich toen in het sterrenbeeld Weegschaal. Dit voert ons naar Giordano Bruno, die 30 jaar eerder gestorven was, op 17 februari 1600, toen Saturnus zich eveneens in het sterrenbeeld Weegschaal had bevonden.

Giordano Bruno was op de brandstapel ter dood gebracht door de roomse inquisitie. Aanvankelijk was hij een monnik geweest, maar zijn enthousiasme voor de waarheid en zijn verbondenheid met

een nieuwe wetenschappelijke zienswijze, zoals die bijvoorbeeld in het copernicaanse stelsel tot uitdrukking komt, bracht hem in conflict met zijn kerkelijke superieuren. Hij was uit zijn klooster gevlucht en maakte lange reizen door Europa, waarbij hij zijn nieuwe wetenschappelijke inzichten onderwees. Hij werd tenslotte door gezanten van de roomse kerk gevangen genomen en aangezien hij zijn leerstellingen niet wilde herroepen, werd hij levend verbrand. In Spinoza was deze geest van onwankelbaar enthousiasme en toewijding aan de waarheid en de vrijheid van filosofisch denken eveneens aanwezig. Ook van hem kunnen we zeggen, dat hij, evenals Giordano Bruno, een martelaar was door zijn strijd voor geestelijke vrijheid. Zijn leven was een aaneenrijging van vervolging door alle mogelijke instituties, die er op gericht waren om duistere spirituele tradities te conserveren. Hij stierf op jonge leeftijd in ellendige omstandigheden als gevolg van een levenslang onbegrip van de mensen om hem heen.

Een andere bekende filosoof en wiskundige is Gottfried Wilhelm Leibniz, geboren op 21 juni 1646 (juliaanse kalender). De zon bevond zich in het eclipticateken Kreeft. Deze zonnepoort werd geopend door de maanknopen in het jaar 1647, één jaar na zijn geboorte. We treffen Jupiter aan in het sterrenbeeld Leeuw, waar hij zich ook bevond toen Giordano Bruno stierf. Zo vinden we eveneens een samenhang tussen Leibniz en Giordano Bruno, maar hier is het Jupiter die de verbinding tot stand brengt. Daarom was de kwaliteit die Leibniz in geestelijke zin als het ware geërfd had, van een ander gehalte. Het was de gedachtenwereld van Bruno die in Leibniz weer tot leven kwam en verder ontwikkeld werd. De kern van Bruno's leer is de idee van de monaden als fundament van al het bestaande in het universum. De oorspronkelijke universele eenheid, die hij aanduidt als de *monas monadum*, splitst zichzelf op in een veelheid aan afzonderlijke wezens of monaden, die levende wezens zijn en ieder daarvan is op zichzelf een universum. De ziel van een mens is een denkende monade. Leibniz baseerde zijn filosofische leer op zijn 'monadologie' en de idee van een 'van tevoren gevestigde harmonie' (praeëstabilierte Harmonie). Evenals Giordano Bruno stelde hij zich God voor als de *monas monadum*. De afzonderlijke monaden, die van deze *monas monadum* afstammen, beschikken over verschillende gradaties van bewustzijn. Zij vormen als het ware de ziel van de dingen en de wezens, maar voor Leibniz is iedere monade op zichzelf een weergave van het universum in verschillende gradaties.

Publicaties van Willi Sucher

Paperbacks:

Cosmic Christianity and the Changing Countenance of Cosmology (1970-71). Opnieuw uitgegeven door de Anthroposophic Press, New York, in 1993. Bevat inleidende perspectieven die kunnen voeren tot een nieuwe benadering en een nieuw begrip van de dierenriem en de planeetsferen. Weergave van de planetaire bewegingen tijdens het leven van Christus. Specifieke gebeurtenissen uit dit leven worden in verband gebracht met de sterrenconstellaties, als archetypen voor een nieuwe manier om op de planetaire aspecten te reageren. (\$15)

Isis Sophia (1951-52). Een grondlegend werk met betrekking tot de Griekse mythologie en de sterrenbeelden aan de noordelijke sterrenhemel. Een diepgaande bespreking van de Dierenriem en de kosmische stadia van de wereldontwikkeling, evenals de oorsprong van ons zonnestelsel. (\$13)

Deze publicatie is ook in een Nederlandse vertaling¹ verkrijgbaar bij Uitgeverij Zevenster onder de titel *Isis Sophia*, deell (24,90).

Manuscripten:

Man and the Stars (1952). Bevat een inleidende beschouwing en onderzoeksresultaten van de relatie tussen mens en sterrenwereld bij het stervensmoment, in de embryologische ontwikkeling, bij aangeboren afwijkingen; evenals de kosmische en fysiologische grondslag van het zieleven. (\$12.50)

Eveneens in een Nederlandse vertaling² in boekvorm verkrijgbaar bij Uitgeverij Zevenster onder de titel *Isis Sophia*, deel 2 (f29,50).

The Drama of the Universe (1958). Een basiswerk van de astrofisie, waarin de grondslag voor een moderne heliocentrische benadering wordt gelegd. Het karakter van de planeten wordt samen met de kwaliteiten van de sterren en hun mythologie besproken. De nadruk ligt op de samenhang tussen de planeten en historische gebeurtenissen in de natuur, tussen naties onderling en in het leven van historische persoonlijkheden.(\$12.50)

Deze publicatie zal als volgende Nederlandse vertaling³ verschijnen bij Uitgeverij Zevenster, onder de titel *Isis Sophia*, deel 3.

Star Journals (1965-1970). Gebundelde uitgave van de eerste 14 van in totaal 61 nummers. Bevat een schets van de essentiële kenmerken van de Dierenriem met de omringende overige sterrenbeelden en de planeten van ons zonnestelsel.(\$8.00)

Practical Approach - Towards a New Astrosophy (1974).

Praktische aanwijzingen hoe een sterrenconfiguratie geduid en verstaan zou kunnen worden. Gedetailleerde introductie van een heliocentrische benadering.(\$8.00)

De Engelse uitgaven, en de diverse vertalingen daarvan worden gratis in PDF-vorm aangeboden op <http://www.astrosophy.com> Zie ook de videocursus door Jonathan Hilton

¹ De Nederlandse vertaling van *Isis Sofia*, de delen I en II zijn (2022) niet meer leverbaar sinds de uitgeverij Zevenster is opgeheven. Beide delen worden nu in PDF vorm gratis aangeboden op de website van Jonathan Hilton www.astrosophy.com waar het werk van Willi Sucher beschikbaar is in diverse talen.

² zie voetnoot 2

³ Dit is niet tot een uitgave gekomen bij Uitgeverij Zevenster